

фигура в бандата - James Hetfield. Ето по-интересното, което каза James, а в задаването на въпросите, освен Katehizis.com участваха и: Netinfo.bg, Stroeja.com, "MM TV", БНТ, MAD TV", в-к "Труд" и в-к "24 часа".

Metallica посетиха България за втори път на 25 юли 2008 г. и изнесоха паметен концерт на стадион "Васил Левски" в София пред близо 50 000 души. Групата не даде публични пресконференции, нейните членове не дадоха персонални интервюта. Но се случи нещо като комбинация между двете - Някои от музикантите се събраха с представители на определен брой медии на нещо като кръгла маса, където отговориха на въпросите на журналистите, които успяха да се съберат в около 25 минути. "Metal Katehizis" в лицето на нашия специалист по Metallica Ози имаше честта да се срещне не с друг, а с основната

Въпрос: Какво да очакваме от новия ви албум "Death Magnetic" и с кой от предишните албуми на Metallica би го сравнил?

Отговор: Когато албумът излезе, хората ще могат да го сравнят с каквото искат. Нашата цел бе да се върнем назад и да възпроизведем същността на Metallica и глада, който имахме навремето, а аз бих го сравнил в най-голяма степен с "Master of Puppets". Струва ми се, че начинът, по който го сглобихме, песните, които избрахме, са разнообразни като "Master of Puppets" - имаме балада, инструментал, кратка и бърза песен, дълго епично парче... Но същевременно албумът звучи и съвременно - по-грандиозно, повече като удар в лицето. Знаете, днес има много по-голямо количество технологии, които приближават музиката до тялото ти (хе-хе). Като цяло - мисля, че новият диск съчетава най-доброто и от миналото, и от настоящето.

Ако не възразяваш, ще те върна повече от 20 години назад. Ще ни кажеш ли какъв човек беше Cliff Burton, какво си спомняш за него и можеш ли да го сравниш с Jason Newsted и Robert Trujillo?

Очевидно те са много различни хора. Все добри басисти, но различни като характер. Характерът на Cliff бе, как да го кажа - по-спокоен, но той носеше и онова усещане, че е винаги готов да избухне. Обожаваше музиката, свиренето, да пише песни, беше и неосъществен китарист, имаше изключително добри приятели, а съзнанието му бе отворено за всичко, наистина всичко. И, разбира се, на сцената той просто... да... блестеше, блестеше ярко.

Както знаете - идването на Jason в бандата беше доста трудно и в тежък за нас момент. Трябваше да се хванем за нещо, за да продължим съществуването на групата и свиренето ни караше да се чувстваме добре, за това се нуждаехме от басист. А Jason беше достатъчно добър, той водеше своя собствена банда, пишеше песни, можеше да пее, свиреше с перце, което правеше нещата различни - той следваше китарата в голяма степен. Мисля, че в началото бе твърде много фенски настроен и ние се опитвахме да изгоним фена от него... което не се получи особено добре. Той изпитваше голямо уважение към Cliff и му бе трудно да заеме мястото му. Беше тежко.

По отношение на Rob... Уважението към него в музикалния свят е огромно и то е заради способностите и личността му, които го правят много отворен и достъпен, той има собствена ярка идентичност. Изобщо не се опитва да влезе в ролята на Cliff. Като цяло - и тримата са различни, но Robert... сякаш той е бил винаги в групата. За толкова кратко време.

Кои са лошите страни на това да си James Hetfield от Metallica?

През повечето време съм позитивно настроен. Понякога не съм много дружелюбен. Не изслушвам хората, малко съм егоистичен...

Егоистичен? Защо?

Мисля, че с възрастта искам да съм по-сигурен, че ще получа каквото желая. И в живота, и по отношение на Metallica. Когато си на турне, ако не издърпаш кърпата преди другите и не ги

изпревариш под душа, може изобщо да не получиш кърпа. По отношение на храната съм като животно, ха-ха!

Какво си пееш под душа?

Ами, аз не се къпя... Ха! Добре-е... Какво си пее под душа? Обикновено вокалните си упражнения. Или си взимам iPod-а, пускам каквото и да е и припявам. Най-хубавото е, че вода семейството си с мен на турнето и вече имам три деца. Моето момче, което е на 8 години, трудно е да го вкараме под душа. Но когато е там, той стои по един час и пее непрекъснато. И е толкова чудесно да го чувам - когато го слушам, той си няма представа, че го слушаме и е толкова истинско и неподправено.

Скоро имаш рожден ден (на 3 август, б. р.). Какъв подарък би искал да получиш?

Просто семейството ми да ме обича, да бъде с тях... Да бъдем заедно на рождения ми ден. Жена ми е много настойчива - държи да го отбележим на точния ден, трябва да го видите.... Ядем торта на закуска. Прекрасно е.

Ако може, да се върнем на новия албум - заглавието му, както и имената на песните, създават доста мрачно впечатление. Смъртта ли е основната му тема?

Мисля, че е мрачен, но не изглежда мрачен. Не знам как точно да го обясня. Не е фаталистичен от типа на "няма надежда". В него има чувство за надежда. Вярата в човека, вярата в нещо друго, причините за всичко това... Мисля, че основното е... "Death Magnetic". Това заглавие бе избрано, тъй като някои песни имат за тема смъртта и ние всички трябва да я посрещнем сами. А магнитът има два полюса, единият от които привлича, а другият отблъсква. Някои хора биват привлечени от смъртта. Ние не знаем защо. Може би те са обладани от нея, може би мислят, че ще умрат скоро или се притесняват за това, или... то е като някой... някой като Layne Staley, певецът на Alice in Chains, който бе обладан от смъртта и тя го застигна. Защо това се случва с него?

А другият тип хора се страхуват от смъртта, не искат да говорят за нея, дори и някой в семейството им да почине. В болниците, особено в Америка, никой не иска да се споменава нещо от типа "Знаеш ли, след като умреш, ще се случи това и това". Никой не иска да говори за смъртта. Тя е големият слон в стаята, който се правите че не забелязвате...

James Hetfield и Ози стискат десниците си. Вече са обърнали по 5 водни чаши текила, а на Ози му остава още една...

Вие сменихте продуцента за този албум. Казахте, че сте се нуждаели от освежаване и за това сте го направили. Получи ли се?

Да, смятам, че се получи. Bob Rock беше с нас за последните пет албума, а това е дълго време. "St. Anger" бе почистване, приключване на един период. Сега имаме нов басист, ново отношение към живота и групата и нов продуцент - чувстваме, че е правилно. Знаехме, че искаме да работим с някой друг. Не знаехме с кого, но искахме да започнем отначало. За "St. Anger" всички бяха около нас - терапевт, продуцент, саунд-инженер, мениджмънт, както и всички останали, които искаха да се уверят, че няма да се разпаднем. А сега бяхме само ние в студиото. Само ние четиримата - "Ще започваме ли? Кога да започнем? Ще бъде тук в 10 ч. Добре, нека започнем да си правим график...". Работехме сами и беше чудесно. А Rick Rubin е продуцент, който не те проверява "Работиш ли? Там ли си? Как върви?"... Трябваше да се справяме сами, което мисля, че ни повлия добре. Да поемем отново по-голямата част от отговорността да бъдем група и да работим в студиото.

Музиката, парите, славата - кое запази групата заедно през всички тези години?

Е, всички тези неща играят положителна роля, но имат и обратна страна. Тъй като имахме пари, можехме да наемем терапевт, за да ни помогне. Ако ги нямахме, можеше да не сме тук. Много от парите, които спечелихме, инвестирахме обратно в групата... като да си купиш кола и къща (ха-ха-ха). И като да дойдем за този концерт с чартърен самолет - не пътуваме с автобусите. Отпочинали сме, идваме тук свежи. Аз съм тук и правя това интервю и се чувствам добре. Ето как инвестираме успешно парите обратно в бандата.

Славата? - Зависи от твоето отношение - можеш да станеш пленник на своята слава или да се обгърнеш с нея и да нямаш приятели. При мен се случват и двете, зависи какъв ден е, предполагам.

Музиката, разбира се, е причината да бъдем тук. Няма нищо по-хубаво от това да дойдем и да свирим, да бъдем в студиото, да свирим, да пишем песни и да мислим за времето, в което ще ги изпълняваме на живо. Това е нашата същност.

Спомняте ли си първия си концерт в България преди девет години? Каква ще бъде разликата сега?

По-малко хора? Не... повече хора, нали? Надявам се! Да-а, 1999-а бе последният път. Добре. Ние още сме тук, още сме група... девет години. Чудесно е да можеш да се върнеш и да видиш повече хора, да свириш на голямо място, а и времето не е твърде лошо... Искам да кажа - фактът, че сме отново тук девет години по-късно, някои групи не се връщат, други се разпадат за девет години. Много неща могат да се случат за девет години. Но обстоятелството, че още сме заедно и правим музиката, която обичаме и я даваме на хората - това е страхотно!

Какво е влиянието на Robert в новия албум? Донесе ли той малко свеж въздух?

Не, не е свеж... свеж въздух... та той яде мексиканска храна... Не, не, не... Хе-хе... Ние бяхме правили концерти заедно - Metallica и Suicidal Tendencies доста отдавна. Ако някой ми беше казал - "Това момче там ще ви бъде басист след 12 години", аз щях да отговоря "Да, бе, как не!". Той има толкова ярка индивидуалност, той и Mike Muir бяха Suicidal Tendencies и изглеждаше, че няма начин той да напусне, защото да го прави, като те се нуждаят от него. Но никога не знаеш какво ще се случи в живота. Robert е много спокоен човек, на него може да се разчита, той е много уравновесен - всичко може да му дойде на главата и той ще е добре. Много е удобно той и Kirk да стоят на задната седалка, докато аз и Lars сме отпред и шофираме. Където и да отиваме. ... Rob е невероятен.

Приятелството му е непоклатимо. Неговата воля, желанието му да свири все по-добре... той се упражнява непрекъснато, още от 3 ч. сутринта. Взима уроци по пеене, уроци по фламенко китара.

Ще има ли фламенко китари в новия албум?

Фламенко китара? Да, ще има фламенко на бас! (с усмивка)

Ти пишеш по-голямата част от текстовете за песните на Metallica. Какво те кара да седнеш и да пишеш?

Зависи, различно е. Понякога, също както с музиката просто имам свободно време, сядам на канапето, хващам акустичната китара и всичко се случва изведнъж и си казвам "О! Трябва да запиша това!". Взимам телефона - "Чуйте - нов риф... дрън-дрън-дрън". Така е и с текстовете. Нещо се появява, нещо изниква и си казва "О, тези думи са интересни заедно" и просто ги записвам в моя мозък, моя телефонен мозък. По някое време по-късно те се появяват. Друг път просто сядам и започвам да пиша. Без да мисля. Случва се като поезия, като "Хей, тази поеме пасва на този тон!" или, когато се нуждаем от малко куплети "Хей, нека опитаме и сложим това тук!". Така че - случва се по различни начини. Не е нужно да бъда на плажа в Хаваите, няма значение къде съм, няма специално място. Случва се където се наложи да се случи.

